

som vore Hjerter er knyttet til, og naar vi selv vægger os mod at blive udnyttet og mod, at man udvisker vort Særpræg; har vi stærke indre Forbindelser, den ene med Danmark, den anden med Tyskland; og vil ikke slippe dem.

Hvad angaar Retfærdigheden af Grænsen, som altid bliver hævdet, saa ser vi den ikke. Vi ved, at Tyskland ikke er blevet spurgt. Vi ved, at den saakaldte Clausen-Linie blev trukket inden Afstemningen. Vi ved ogsaa, at Afstemningen ikke foregik sognevis, efter det Princip, som ogsaa fra dansk Side var blevet anerkendt som det rigtigste og retfærdigste ved en Folkeafstemning. Det skete i Oslo, den Gang skandinaviske Repræsentanter var forsamlede med Repræsentanter for andre, neutrale og krigsførende, Lande for at drøfte det Spørgsmaal, hvorledes man kunde komme til en retfærdig Fred; da samledes man om den Fordring, at naar der skulde være Afstemning, skulde den være sognevis, og ogsaa Danmark havde sine Repræsentanter i Oslo den Gang, i November 1917. Det er man senere kommet fra. Naar man den Gang, da Afgørelsen stod paa, talte om historisk Sammenhæng, saasom den slesvig-holstenske, der har været i 460 Aar, blev det nærmest betragtet som en Fornærmelse; skønt det var et af de Synspunkter, som Wilson fremhævede som berettigede. Desuden beklager vi, at man har ment, at franske Bajonetter var en bedre Sikkerhed for Landets Fremtid end en Forstaaelse med Tyskland.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) har vænnet sig til at se Grænsespørgsmaalet næsten udelukkende som et Magtspørgsmaal, og de fleste her i Danmark følger ham maaske i denne Henseende. Derfor spørger man ængstelig, om Tyskland vel vedvarende kan holdes i den Afmagtsstilling, i hvilken det nu befinder sig, og man beroliger sig med, at Tyskland ved sin Indtræden i Folkeforbundet jo er bundet og ikke mere er i Stand til at følge sin egen Politik, en Politik, der var dikteret af nationale Interesser. Jeg mener, det burde da vel være muligt at føre Nationalpolitik ogsaa i Folkeforbundet, naar Folkeforbundet i Virkeligheden vil svare til sit Navn, og det skal være et Forbund af Folkene. Det ved jo vel enhver, at Tyskland har meget at fordre paa det Omraade; det er det ene, man ikke ser eller ikke gerne vil se, men der er noget mere, som man er alt for blind for. Alle de Dele, der blev anderledes statsligt organiseret, end før, alle de Folkedele, som har

skiftet Stat, de gør jo nu først deres Erfaringer med de nye Stater, og disse Erfaringer falder ikke altid ud til Gunst for de nye Stater og til Ugunst for Tyskland. Hvad det vil føre til, kan man ikke sige, det vil vise sig, men nærmest vel dog til nye Grænsereguleringer og maaske i Sammenhæng dermed nye Sammenslutninger af Statsforbund. I det mindste kan man ikke komme udenom, at der begynder en ny Orientering i Befolkningerne ogsaa nede i Nordslesvig. Og saa Velsignelsen for de nye Landsdele ved den Afgørelse, der blev truffet! Ja, hvor er den blevet af? Jeg ved nok, at man her i København kan fortælle meget om alle de Velgerninger, som man lod komme Nordslesvig til gode. Der er jo noget om det, at man har ofret en hel Del Penge, og dér, hvor det var ligefrem Tilskud, kan man ikke sige andet end, at de er kommet Nordslesvig til gode. Men overalt, hvor det var Laan, man stiftede for Nordslesvig, har de i høj Grad bidraget til Forarmelse af Landet. Jeg behøver ikke i denne Sammenhæng — jeg kommer senere til det — nøjere at vise, hvorledes det hænger sammen, men jeg vil kun kort sige, at det er Valutaspørgsmaalet, set fra Nordslesvig.

Naar jeg er inde i saadanne Tankegange, saa ved jeg nok, at det er lignende Tankegange som dem, Cornelius Petersen især gør sig til Talsmand for, og naar man her nævner hans Navn, saa kunde man maaske komme i Fare for at blive betragtet som en Mand, der var kommet i daarligt Selskab. Mit Selskab med Cornelius Petersen har for Resten været meget tydeligt derved, at jeg har afvist Manden, fordi han paa en for os utiltalende Maade har skiftet nationalt Sindelag, og fordi jeg har betragtet hans Agitationsmaade som uforsvarlig for en Politiker, der er sig sit Ansvar overfor Fremtiden bevidst. Men tillige har jeg paa det stærkeste understreget, hvor hans Principer var berettigede og hans Kritik ramte. Hvor man fra dansk Side har beskæftiget sig med Cornelius Petersens Person, Agitation og Gerning, dér har man jo allerførst brugt den almindelige, alt for almindelige, danske Metode at gøre ham til Grin, en Metode, som ikke klæder Danmark godt. Og da man ikke kom videre paa den Maade, saa prøvede man at skælde ham ud det bedste, man kunde. Det kunde man jo alligevel ikke saa godt, som Cornelius Petersen forstaaer sig paa den Ting. Og til sidst i sin Raadvildhed tog man sin Tilflugt til Anklage og Dom. Ja, men naar Cornelius Petersen nu alligevel er Repræsentant for en Bevægelse, der vil luften ud i Nutidsmen-